

fündima, kui ühe miljoni järele sühib! Üeldakse ilka, kopeik korjab rubla — minult on aga tühised 2 kop. enam kui 100 rubla ära wiinud.“

Bärdikute seltsis.

„Mina olin,“ nii jutustas lord üks madrus, wast üürikest aega Bellerophoni pääl teenimas, kui meie laew lord Afrika Väänepoolsel rannal peatas. Mitme teise mehega läksin ma jahki pääle, effisin peagi teistest ära ja sattusin põlise parumetsa. Korraga nägin ma umbes poolkorda sammu minust eemal arutu suure ahwi kookuspähkleid näriwat. Nuttu kiskusin püüsi palgele ja lastsin. Kuul näis trehwanud olewat, sest suure kiskuga lõi lojus kuterkuuti ja jäi siis nagu eluta maha. Ma astusin ta juure ja hakkasin nõuu pidama, mis nii kensaka jaagiga teha. Häkkitsest sain ma matsu mööda pääd ja kautasin meele. Kui jälle jõunest toibusin leidisin end gorilla seljas — sest sähärdune ahw oli ta. Uidi! tormas mu waenlane minuga metsa sisse. Peagi jõudis ta lagedale, kus vähemast sada suuremaid ja vähemaid gorillastid koos oliwad. Neile, nagu pidas koll — nii imetasin ma seda koledat metsalist — hoopliku kõnet, mis pääle ta mind oma jalgade wahale pigistatas ja minu pääst juukseid wälja hakkas kirkuma. Dih, oli see

aga walus! Aga oma suureks ehmatuseks sain warsti näha, et koll weel paremat mulle tahtis walmistada. Ta hakkas suure kurjaga mu jalgadest kinni, keerutas mind ühe enese pää ringi selle nõuuga, minu pääd wastu lähema kalsjurahtu purustada. Ütle mata hingeahastuses hakkasin ma kõigest jõuust kiskendama. See päästis mind. Sest korraga tuli teiste seltsist üks gorilla ja kiskus mind mu mõrtsuka käppade wahelt ära. Ma olin prii. Nuttu asusin ma Lotti kaitsele; seda nime andsin ma oma elu päästjale. Tema wõttis mind omaks kasupojaks wastu, paitas mind, hellitas mind, söötis mind pähkledega ning muretses mulle hää magamise aseme. Ma paitasin teda wastu, ja, jah, ega ma waleta — liigutuse pisarad hiilgasiwad metsamüraka silmis. Ma tunnistan tõtt — ma olen inimeste seas mõnegi meesterahwa näinud, kell kollim nagu on, kui sellel karwanäulisel gorilla prouakesel. Rahju aga, et teda kõha kurnas. Kõik katsed minu poolt, seda wiga kautada, jäiwad järelduseta. Ning paari nädala pärast leidisin ühel hommikul Lottit selili maas ning ei liigutanud ei esimesi ega tagumisi käppasi. Nii pea, kui koll sellest aru sai, kargas ta mu kõriõse kinni, mind ära kägistama. Ma röökisin kõigest wäest. Mu hääl elustas Lottit minu kaitsemiseks. Wihastelt tungis ta Kollu kallale ja ajas